

ตามล่าหาฤทธิเดชแห่งพระวิญญูณ

อ.ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

ผมจำได้ว่า ในช่วงทศวรรษของปี 1970 (ค.ศ. 1971-1979) ผม (เป็นคนหนึ่งที่) อยู่ในกลุ่มของผู้ที่ตามล่าหา “พระวิญญูณ”

กล่าวคือ ที่ใดมีการประชุมฟื้นฟูและรับพระวิญญูณ ผมและพวกจะไปอยู่ที่นั่นเสมอ

ตอนนั้นผมยังศึกษาอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถานที่ที่ผมนิยมไปร่วมประชุมอยู่บ่อย ๆ จะได้แก่คริสตจักรพิลาเดลเฟีย วัดดงมูลเหล็ก (ธนบุรี) ที่มี ศจ.วิรัช โกแวร์ เป็นเจ้าอาวาสอยู่ในขณะนั้น (ต่อมาปิดลง) และย้ายมาตั้งเป็นคริสตจักรเอคมัย และคริสตจักรร่วมเย็นในเวลาต่อมา

สถานที่อีกแห่งหนึ่งก็คือตึกสีลมไม้สัก ชั้น 3 ของคุณปรีดา จ่างตระกูล (เดี๋ยวนี้กลายเป็นบริเวณสีลมพลาซ่า ที่เป็นที่ตั้งของสำนักงานสหกิจคริสเตียนในปัจจุบัน)

อีกสถานที่หนึ่งก็คือ คริสตจักรใจสมานที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นอยู่ในบ้านไม้หลังหนึ่งกลางสนามหญ้าที่สุขุมวิท ซอย 6 ก่อนที่จะถูกสร้างเป็นอาคารหลังปัจจุบัน (ที่ศาลตัดสินให้ย้ายออกไป เพราะแพ็คดีที่ยึดเอื้อมาหลายปี)

แต่สถานที่ยอดนิยมของผมและคนในช่วงเวลานั้นกลับเป็น เวทีลีลาศสวนลุมพินี ที่ในสมัยนั้นอนุญาตให้เข้าใช้จัดการประชุมต่าง ๆ ได้ การประชุมฟื้นฟู และการประกาศใหญ่ ๆ จึงมักจัดขึ้น ณ สถานที่แห่งนี้

นี่ยังไม่นับค่ายแบ็บติสต์พัทยา ที่ผมไป ๆ มา ๆ ทุก ๆ ปี ปีละ 10-20 ค่าย และค่ายที่ผมจะขาดไม่ได้เลยสักปีเดียวก็คือ ค่ายยูวคริสเตียนแห่งประเทศไทยอันโด่งดัง

นักเทศน์ค่ายพระวิญญูณที่โด่งดัง ในช่วงนั้นก็ ได้แก่ อจ.ออสบอร์น, อจ.อาร์ล เอ็ดเวิร์ดสัน, อจ.ดอน ชแลนเบิร์ก และนักเทศน์ต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาจากยุโรปและอเมริกาอย่างไม่ขาดระยะ

เวลานั้นผมจะเดินทางไปไหนมาไหนร่วมกับวงดนตรี “ขอบคุณพระเจ้า” หรือ ที่เรียกกันว่า วง “Thank you Lord” ที่มีคุณสุนทร เกษภูววิสุทธิ ผู้ล่วงลับไปแล้วเป็นหัวหน้าวง

เวลานี้ถูกเชิญไปเล่นที่ใดผมจะตามไปด้วยเสมอ โดยมีหน้าที่เริ่มต้นจากการเป็นเด็กขนเครื่องดนตรี, ขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ จนเป็นโฆษกประจำวง

ดังนั้น เวลานั้นนักเทศน์หรือผู้นำเรียกผู้ฟังให้ออกมารับพระวิญญูณ ผมและคณะก็จะไม่ขาดการมีส่วนร่วม ทำไมผมทำอย่างนั้นนะหรือ? คงจะมีเหตุผล 2-3 ประการ ประการแรก ก็คือเป็นกระแสที่เห็นใคร ๆ เขาก็ทำกัน ส่วนประการที่สองก็คือ ผมอยากได้รับ ฤทธิเดชในการรับใช้พระเจ้า พุดง่าย ๆ ก็คือ

ผมอยากเป็น “ซูปเปอร์คริสเตียน ในเวลาอันสั้น! ทางอะไรก็ได้ที่เป็น ทางลัด ที่จะได้ฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผมอยากได้ทางนั้น

หรือพูดอีกแบบหนึ่งคือ ทางไหนก็ได้ที่สามารถแทนที่การที่ต้องมีวินัยในตัวเอง ในการเฝ้าพระเจ้าเป็นส่วนตัวทั้งเช้าค่ำทุกวัน หรือแทนการต้องมีความขยันอดทนในการศึกษาพระคัมภีร์เป็นส่วนตัวล่ะก็ บอกมาเลย! ผมต้องการทางนั้น!

ดังนั้น เมื่อผมได้รับการสอนกรอกหูอยู่เป็นประจำว่า ให้รับพระวิญญาณ แล้วจะมีฤทธิ์เดชอย่างที่ต้องการ ผมก็ออกตามล่าหาพระวิญญาณในทันทีและก็กระทำอย่างนั้นติดต่อกันมาหลายปี แต่ในท่ามกลางบรรดาประสบการณ์ทั้งหลายเหล่านี้กับพระวิญญาณ ดูเหมือนว่าประสบการณ์ในการรับพระวิญญาณที่คริสตจักรวัดดงมูลเหล็ก หลังจากการเทศนาโดย ศจ.เฮอร์เบิร์ต สวอนสัน (ถ้าจำไม่ผิด) ที่ทำงานร่วมกับ ดร.โซ ยองกี ในครั้งนั้น เป็นประสบการณ์ครั้งแรกกับพระวิญญาณที่เป็นรูปธรรมที่สุดของผม

หลังจากวงดนตรี “ขอบคุณพระเจ้า” บรรเลงและนักเทศน์เทศน์จบแล้ว ก็ถึงช่วงอธิษฐานขอพระวิญญาณ ผมรู้สึกว่าได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทำให้ผมรู้สึกสำนึกในความผิดบาปของตัวเอง จนร่างกายสั่นไหวไปทั้งตัวจนต้องร้องไห้คร่ำครวญ เปล่งเสียงร้องอธิษฐานออกมาอย่างไม่เป็นคำ ส่วนจะเรียกว่าประสบการณ์นั้นเป็นภาษาแปลก ๆ หรือไม่ ผมคงจะไม่ขอควานสรุปลงไป แต่ประสบการณ์กับพระเจ้าในครั้งนั้นเป็นประสบการณ์ที่ผมไม่เคยลืมเลยตลอดชีวิต ผมรู้สึกเหมือนกับว่ามีใครเอาถุง (พลาสติก) ที่มองไม่เห็นสวมครอบลงมาตั้งแต่ศีรษะจนลงมาถึงเท้าและถอดออกไป ในช่วงเวลานั้นผมรู้สึกตัวเบาหัวฟ่องนคลายและสุขสบายอย่างมหัศจรรย์ที่สุด!

จากประสบการณ์ครั้งนั้นเป็นต้นมา แม้ผมจะพยายามไปร่วมการประชุมฟื้นฟูรับพระวิญญาณใด ๆ อีกนับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ไม่เคยมีประสบการณ์ครั้งใดอีกที่จะลึกซึ้ง และดื่มด่ำเปรียบได้กับประสบการณ์ครั้งแรกนั้นอีกเลย

จนในที่สุด ผมต้องหยุดอาการตามล่าหาพระวิญญาณนั้นเสีย! เพราะผมแน่ใจแล้วว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับผมแล้ว และพระองค์จะสถิตอยู่กับทุกคนทันทีที่ต้อนรับพระองค์แต่เราารู้สึกว่าพระองค์ทรงอยู่กับเรา และสัมผัสกับเราได้อย่างชัดเจนก็ในยามที่เราสำนึกผิดกลับใจสารภาพ ร้องคร่ำครวญต่อพระองค์อย่างจริงใจเท่านั้น และประสบการณ์ดังกล่าวอาจจะเกิดขึ้น ณ สถานที่ใด เวลาใดก็ได้ ดังนั้น การยอมให้พระวิญญาณครอบครองใจ และชีวิตของผมอย่างสิ้นเชิง จึงเป็นช่องทางที่พระเจ้าจะสำแดงฤทธิ์เดชผ่านชีวิตของผมได้โดยง่าย

ดังนั้น ผมจึงไม่จำเป็นต้องไปหา (พระ) วิญญาณอื่นใดอีกต่อไปผมเพียงแค่ทำตามคำแนะนำของอาจารย์เปาโล ที่ได้แนะนำและกำชับไว้ใน **เอเฟซัส 5:17-18** เพื่อให้พระวิญญาณทรงเติมเต็มอยู่ในชีวิตของผมตลอดเวลาที่พอ

ท่านกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น อย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเป็นอย่างไร และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (Therefore do not be foolish, but understand what the Lord’s will is; Do not get drunk on wine, Which leads to debauchery. Instead, **be filled with Spirit.**)

ใช่ครับ! เมื่อเรากลับใจใหม่ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระวิญญาณของพระคริสต์จะสถิตอยู่กับเรา เพราะเราจะเป็นคริสเตียนโดยไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่ในชีวิตของเรา 'ไม่ได้!' อย่างไรก็ตาม เมื่อเรามีพระวิญญาณประทับอยู่ในชีวิตของเราแล้ว ไม่ว่าเราจะรู้สึกตัวหรือไม่ เราต้องกระทำตามที่อาจารย์เปาโลเตือนสติเราให้ทำ นั่นคือให้เรา “**ประกอบ**” หรือรับการ “**เติมให้เต็ม**” (filling) ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ เพราะประสบการณ์กับการเติมเต็มของพระวิญญาณไม่ใช่ประสบการณ์แบบครั้งเดียวสำหรับตลอดไป (a once-for-all experience) แต่เป็นคำสั่งให้ “**ประกอบ**” หรือ “**เติม**” อยู่อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา

นั่นคือ เราคริสเตียนต้องเปิดชีวิตของเราให้พระวิญญาณของพระเจ้าเติมชีวิตของเราให้เต็มซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่อง โดยไม่จำเป็นต้องออกไปวิ่งตามล่าหา “**พระวิญญาณ**” เหมือนราวกับว่ายังไม่มี “**พระวิญญาณ**” สถิตอยู่ในชีวิตอย่างนั้นแหละ เพราะเราสามารถให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเติมชีวิตของเราให้เต็มอยู่ตลอดเวลา ณ สถานที่ที่เราอยู่ได้เสมอ โดยยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมและซึมซาบไปในทุก ๆ ส่วนในชีวิตของเรา

เราจึงควรจะสำรวจตัวเองอยู่เสมอว่า เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า โดยการเชื่อฟังทำตามและเชื่อฟังในฤทธิ์เดชของพระองค์อยู่เสมอหรือไม่?

ในพระธรรมโคโลสี 3:15-4:1 ที่คล้ายคลึงกับ เอเฟซัส 5:18-6:9 ตอนนี้ ดูเหมือนจะสื่อความคิดพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน เพียงแต่อาจารย์เปาโลกล่าวในทำนองว่า **การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และการให้พระวาจาของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวของเราอย่างบริบูรณ์** จะเป็นสิ่งเดียวกันที่มีอิทธิพลในทางที่ดีต่อชีวิตของเราที่มีต่อพระเจ้าและคนรอบข้างเรา!

ดังนั้น เมื่อผมตระหนักถึงความจริงข้อนี้ ผมจึงเริ่มต้นยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เติมเต็มอยู่ในชีวิตของผมตลอดเวลาด้วยพระวาทะของพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นยังไม่ได้เข้าศึกษาในโรงเรียนพระ

¹ โรม 8:9

คริสตธรรมและผลจากการอ่านและศึกษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างมีวินัยและต่อเนื่อง ทำให้ชีวิตจิตวิญญาณของผมค่อย ๆ เติบโตขึ้นอย่างเห็นได้ชัด (ในช่วงเวลานี้นักคนที่มีส่วนเสริมสร้างชีวิตของผมมากที่สุดคืออยู่ 2 ท่านคือ ดร.เฮนรี ไบรเดนฮอล กับอจ.วินิจ วงศ์สรรเสริญ)

จากเดิมที่ผมเคยแต่มีบทบาทรับใช้พระเจ้าเพียงนำเกม, นำเพลง และนำประชุม พระเจ้าก็ทรงใช้ให้ผมเริ่มนำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ ตามด้วยการสอนพระคัมภีร์ในชั้นรวีวารศึกษา จนกระทั่งมาสอนในโรงเรียนพระคริสตธรรม 2 แห่งคือ โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบ็บติสต์ (สวนพลู) และวิทยาลัยพระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBCS) จากนั้นพระเจ้าก็ทรงนำผมให้ตั้งคริสตจักร (ชื่อ นิมิตใหม่ร่วมกับพี่น้องอีก 3 ครอบครัว) และเทศนาเป็นประจำในเวลาต่อมา...

...เมื่อผมมองย้อนกลับไปในอดีต และมองดูสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน ผมก็ได้เห็นภาพชีวิตคริสตเตียนของผมเหมือนกับแท่งน้ำ ในบ้านของผมเอง

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ผมคิดเครื่องปั้มน้ำ และแท่งน้ำขึ้นภายในบริเวณบ้านหลังจากที่เครื่องได้ปั้มน้ำเข้าไปเต็มถังสแตนเลสขนาดใหญ่แล้ว เมื่อใดที่ผมหรือคนภายในครอบครัวใช้น้ำภายในบ้าน และน้ำในถังลดลงเครื่องปั้มน้ำจะทำงานโดยทันที และสูบน้ำเข้าไปในถังเก็บน้ำให้อยู่ในระดับที่เต็มอยู่เสมอ

การเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ในชีวิตคริสเตียน) ก็เหมือนกับที่เครื่องปั้มน้ำให้เต็มอยู่ในถังเก็บน้ำเสมอ!

การเติมน้ำให้เต็มถึงครั้งแรกก็เหมือนกับที่เรากลับใจใหม่ และเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครั้งแรก หลังจากนั้นเราต้องเติมน้ำให้เต็มถึงอยู่เสมอหลังจากการใช้น้ำออกไป

ในชีวิตจริงของผม พระวจนะของพระเจ้าที่เต็มลงในชีวิตทุกวันก็เปรียบเหมือนน้ำที่เพิ่มเข้าไปในถังฝ้ายวิญญาณของผมอยู่ตลอดเวลา

ผมจึงหวังว่า ทุกท่านที่นิยมการตามล่าหาพระวิญญาณจะหยุดวิ่งไปวิ่งมา และนั่งลงรับการเติมให้เต็มด้วยพระวิญญาณด้วยพระวจนะของพระเจ้า และด้วยการดำเนินชีวิตตามพระวจนะนั้นด้วยความเชื่อฟังในพระองค์ทุกวันทุกเวลา เพราะว่าฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะได้สำแดงออกมาผ่านชีวิตของท่านอย่างต่อเนื่อง และเต็มเปี่ยม

ดีไหมครับ?